

ת"פ 54149/09/11 - יוסף מזרחי נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 54149-09-11 מדינת ישראל נ' מזרחי
12 ינואר 2014
בקשה מס' 3
לפני כבוד השופטת מיכל ברק נבו
המבקש/הנאשם יוסף מזרחי
נגד המשיבה/המאשימה מדינת ישראל

ב"כ הנאשם: עו"ד טלי חזום

ב"כ הנאשם: עו"ד מיטל סטי

החלטה

הרקע

1. לפני בקשת הנאשם לזכות את הנאשם כבר עתה, עם תום פרשת התביעה, בהתאם לסעיף 158 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982. לדבריו - אין עליו להשיב לאשמה, שכן התביעה לא עמדה בנטל הוכחת אשמתו.

2. הנאשם מואשם בכך שביום 6.5.11, ברחוב יגאל אלון בתל אביב, החזיק בכיס מכנסיו סכין, ולא הוכיח כי החזיקה למטרה כשרה, ומכאן שעבר עבירה לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 [החוק].

הנאשם כופר במיוחס לו.

הבקשה והתגובה

3. הנאשם טוען כי הבסיס הראייתי עליו נשענת התביעה הוא בראש וראשונה הסכין שנמצאה ברשותו, ובלעדיה אין ראיות מספיקות לביסוס האישום. לטענתו, החיפוש שהניב את מציאת הסכין היה לא חוקי, מאחר שמצד אחד - לא היה בסיס לחשד שיכשיר עריכת חיפוש, ומצד שני - הנאשם שהסכים, כביכול, לחיפוש - לא נתן הסכמה מדעת, כנדרש (רע"פ 10141/09 בן חיים נ' מדינת ישראל [6.3.12] [הלכת בן חיים]). לכן יש לפסול ראיה זו ובלעדיה, כאמור, לא יעלה בידי התביעה להוכיח את טענותיה.

כן נטענו טענות נוספות בדבר אי חוקיות עיכוב הנאשם ומטרת ההחזקה.

4. המאשימה טוענת שלשוטר שערך את החיפוש היה חשד סביר לביסוס החיפוש, בקשת ההסכמה היתה מעבר לצורך, ויתר הטענות אין מקומן בשלב של טענת "אין להשיב לאשמה".

דין והכרעה

5. השוטר שערך את החיפוש על הנאשם העיד:

"נכחנו במקום לצורך מחסום... הגיע בחור ברכב... שלושה חשודים בתוך רכב. ניגשתי לרכב, הבחנתי בחשוד מתעסק בכיסו, שאלתי אותו במה הוא מתעסק והוא ענה - מגרד לי. ומפה התחילה השתלשלות הארוע, הוא היה לחוץ ומגמגם. הוא כל הזמן ביקש לעזוב את המקום כי הוא רוצה להגיע הביתה. מבחינתי, זה עורר חשד, ועל כן בוצע חיפוש, בהסכמה כמובן".

(פרוטוקול, עמוד 5, שורות 20 - 25).

לדעתי, דברים אלה, בצירוף אמרות נוספות של השוטר בהמשך עדותו, מלמדים כי היה לשוטר חשד סביר לפיו החשוד מחזיק דבר מה שאסור בהחזקה, כנדרש.

6. בחנתי את טענות הסנגורית בדבר שינויים כאלה ואחרים בגרסת השוטר. יש לזכור את המסגרת לבחינת טענת "אין להשיב לאשמה":

"לעניינה של 'ראיה לכאורה' בקשר לטענה של 'אין להשיב לאשמה', המבחן הוא מבחן 'חיצוני' של ראיות התביעה 'על פניהן', בלי ליתן את הדעת לשיקולי מהימנות ומשקל פרט למקרים נדירים, שבהם חוסר המהימנות זועק מן הראיה ונוטל ממנה לחלוטין את כוחה בתור שכזאת"

(בש"פ 825/98 **מדינת ישראל נ' דחלה**, פ"ד נב(1) 625, 629 - 630 [1998]).

"בית המשפט לא יטה אוזן קשבת לטענה שלפיה אין להשיב לאשמה אם הובאו ראיות בסיסיות, אם כי דלות, להוכחת יסודותיה של העבירה, שפרטיה הובאו בכתב האישום. ראיות בסיסיות לעניין זה אין משמען שמשקלן והיקפן מאפשר הרשעה על אתר אלא... ראיות במידה היוצרת אותה מערכת הוכחות ראשונית, המעבירה את הנטל של הבאת ראיות (להבדיל מנטל השכנוע) מן התביעה לנאשם..."

(ע"פ 732/76 **מדינת ישראל נ' רפאל כחלון**, פ"ד לב(1) 170, 179 [1977]).

7. לאור מבחנים אלה, אני קובעת כי לשלב הזה הונחו ראיות בסיסיות לפיהן היה לשוטר יסוד סביר להניח שהנאשם

(אז - החשוד) מחזיק בחפץ שהחזקתו אסורה. בנסיבות אלה אין צורך לדון בשאלה האם נתן הנאשם הסכמה מדעת לחיפוש, בהתאם להלכת בן חיים, אם לאו, ועל יסוד אותו חשד - החיפוש היה חוקי.

8. אשר ליתר טענות הסנגורית: השוטר העיד כי הנאשם אמר לו שהסכין שנתפסה משמשת אותו להגנה עצמית. דברים אלה עולים גם מהודעת הנאשם שהוגשה (וסומנה **ת/1**) (שורה 3). לשלב זה, די בכך לענין היסוד של "לא הוכיח כי החזיקה למטרה כשרה" שבסעיף 186(א) לחוק.

הטענה בנוגע לעיכוב, אפילו תתקבל, אינה יכולה לבסס, אף היא, את הטענה כי אין להשיב לאשמה.

סיכום

9. לאור כל האמור - הטענה נדחית.

דיון ההוכחות הקבוע ליום 15.1.14 יותר על כנו. הדיון קבוע לפרשת הגנה וסיכומים בעל פה. הנאשם מוזהר בחובת התייצבותו. הסנגורית תדאג לזימון כל העדים כפי שקבעתי בפרוטוקול ביום 3.7.13.

המזכירות תעביר החלטתי זו לצדדים בדחיפות.

ניתנה היום, י"א שבט תשע"ד, 12 ינואר 2014, בהעדר הצדדים.